

Kamnicko-Savinjské Alpy a Karavanky

krása slovinských Alp

T
Kamniško
sedlo

léto 2018
Janča a Pavouk

„Že by před námi v ‚údolí‘ byla salaš? Je ale nějaká divná,
hodně velká a asi nemá střechu.“
„Tak je to nějaký letní přístřešek pro dobytek?“

Týdenní přechodu slovinských Kamnicko-Savinjských Alp a Karavanek
s rekreací na Istrii ve dnech 10. až 19. srpna 2018
Janča a Pavouk s podporou skupiny Pepa, Eva, Zdeňka a Péťa

Foto na první straně obálky: Sestup z Kamnišského sedla do Logarské doliny
Foto na poslední straně obálky: Janča v Savinjském sedle

Zapsal Pavouk, doplnila a opravila Janča
Nafotili Janča a Pavouk
Vytvořeno v zimě 2018 Janča a Pavouk Ledvinovi
www.ledvinovi.cz

Ranní pohled do Logarské doliny z Kamnišského sedla

Už více let jsme nebyli v létě u teplého moře. Letošní dovču jsme proto vymysleli tak, abychom se kromě toulání po horách mohli i krátce smočit v slané vodě a užít si houpající se hladinu a západy slunce. Rozhodli jsme se pro slovinská pohoří Kamnicko-Savinjské Alpy a Karavanky, která leží na hranici s Rakouskem. Obě pohoří jsou vápencová, což má svoje velké krásy. Slovinské moře je k Brnu nejbližší, takže i koupání by mělo být zaručeno.

Chata-nechata

V Lublani jsme před pátou ranní vystoupili z přímého autobusu z Brna. Lehce a bez přestupování jsme zahájili naši slovinskou expedici zahrnující pochodování po hraničních horách s Rakouskem a koupání v k nám nejbližším moři. Plán byl šest dní přechodu hor: pohoří Kamnicko-Savinjské Alpy a Karavanky a pak dva dny rekreace u moře. Dnes večer měla z Moravy vyjet čtyřčlenná skupina kamarádů, se kterou bychom se měli někde potkávat a pak s nimi společně pobýt právě „na Jadranu“, čímž by měl být letošní výlet zpestřený.

Na nádraží jsme si ještě za tmy dali „noční“ kávičku a horkou čokoládu a autobusem jsme se přesunuli do údolí Kamnišské Bistrice (6–7.20 h). Autobus cestou na

chvíli zastavil v pěkném historickém městě Kamnik (starý hrad, historické uličky; akorát začal sobotní trh). Vystoupili jsme na konečné stanici, v hlubokém údolí mezi horami, přímo u nádherné velké kruhové krasové vyvěračky. V lese tady pramenila řeka Kamniška Bistrica. Teď ráno bylo zataženo a vyvěračka měla „tajemně“ zastřené zelenou barvu, sluncem osvětlená by vypadala zase jinak krásná.

Po bohaté snídani nad vyvěračkou jsme vyrazili do hor, vzhůru zalesněným údolím, údolím potoka Kamniške Bele na východ. Voda však tekla jen prvních pár set metrů, výše bylo jen suché kamenné koryto. Ačkoliv bylo zataženo a nebylo až tak horko vedro, tak nám oběma bylo pocitově jako někde v prádelně. Cestou i do mírného kopce jsem se potil „všude“, z čela jsem nestíhal otírat nejen krůpěje, ale přímo i „potoky potu“. Udělali jsme si zacházku k vodopádu Slap Orglice. Voda tu padá 30 metrů v krásné uzounké soutěsce. Soutěska byla na svém místě, místo vodopádu tekla jen malinký, z dále neviditelný, čůrek vody. Alespoň, že pod vodopádem byla malá tůňka s vodou na napití a omytí potu.

Pokračovali jsme lesem stále prudčeji údolím vzhůru, cestu nám postupně křížovala řada pěšinek – nechápal jsem, kam by v této skoro roklině mohly vést. Janče bylo takové vedro, že si sundala triko a šla bez něj, což ještě nikdy na horách neudělala (foto nepřiloženo). „Prádelna“ pokračovala. Les se začal střídat s kosodřevinou, občas z mlhy a mraků kolem vykoukly bílé vápencové kameny a skály. Za tři a půl

Vyvěračka řeky Kamniška Bistrica (ráno v oparu a před deštěm)

hodiny chůze jsme stáli v užoučkém sedle Presedljaj (1613 m). Plánovaný výstup na blízký vyhlídkový kopec Konja neměl smysl, byli jsme přímo v černých mracích a cítili jsme, že by brzy mohlo začít pršet. Pokračovali jsme k severu směr chata Kocbekův dom, už ne tak prudce vzhůru, pohodlnou cestičkou v kosodřevině s omezenými výhledy na blízké krasové závrtu (dále bylo vše v mracích).

Branka v plotě, malý závrt, starší i novější kravince a v dále – krávy.

„Že by před námi v údolí byla salaš? Je ale nějaká divná, hodně velká a asi nemá střechu.“ A na turistickou chatu se nám to dle mapy zdálo nějak blízko od posledního rozcestí. „Tak je to nějaký letní přístřešek pro dobytek?“

Rozpršelo se a my pelášili k „domu“, kde jsme se rychle schovali pod malinkým přístřeškem. Byli jsme opravdu u „chaty“ Kocbekův dom (1808 m), na kterou jsme měli namířeno a kde jsme chtěli v případném dešti zůstat až do rána. Zjistili jsme ale, že na podzim celá chata vyhořela, zůstaly jen obvodové zdi a malinký přístřešek nad bývalým vchodem. Tento fakt jsme poznali dle spáleniště a nápisu vyrytém do oplechování obvodových zdí: datum a slovo požár. Snad dočasně bývalá turistická chata byla umístěna na krásném místě na okraji nádherného velikého krasového závrtu.

V dešti jsme obědvali schováni pod vetším přístřeškem a přemýšleli, co podnikneme dále. Mělo pršet až do večera, pitná voda v okolí nikde nebyla, tak co dělat? Janča chtěla pokračovat, traverzem směr Kamniško sedlo a ke stejnojmenné chatě k západu. Šli jsme proto dál. Jen co jsme vyrazili, se pořádně rozpršelo. Míjeli jsme krasové závrtu, prošli mokrou kosodřevinou (mňam na nohy), najednou všude pod nohama byly nové, z deště vzniklé, potůčky. Začali jsme stoupat vzhůru, nad hranici lesa a kosodřeviny. Na pěšině jsme obdivovali malé černé alpské mloky, dlouhé asi deset centimetrů: tyto živočichy jsme na horách ještě nepotkali, teď je vylákal deštík ven. Cesta byla velmi prudká, kamenitá, někde byl i kousek pevného lana na jištění. Šlo se sice po pěšině, za deště byla spíše potokem. V dešti nebylo vidět do dále. V sedle Srebrno sedlo (2115 m) se zase rozlilo a i nějaké krupky popadaly. Seděli jsme asi dvacet minut v malinkém závětrí a čekali, zda-li déšť poleví. Byla mi děsná zima; kulich a rukavice byly bohužel až na dně batohu. Dohodli jsme se, že se vrátíme někam do údolí; cesta měla být dále dosti obtížná, i kdyby bylo sucho a nic neklouzalo. Jen co jsme vstali, tak přestalo pršet, otočili jsme se a pokračovali jsme v původním plánu (kupředu).

Tady vládne vápenec

Traverzovali jsme západní svahy hory Planjava, pěšina byla hezky „vzdušná“, málo jištění. Kameny zůstávaly pořád mokré, hodně jsme se báli, že sletíme kamsi ze srázu. Bylo tu více úseků, kde se nesměla udělat ani jedna chyba (žádné uklouznutí, podjetí nohy, ...): což na mě psychicky velmi špatně působí. Hluboko pod námi se v Kamniškém sedle objevila chata Kamniška koča, kam jsme potřebovali. Přišel však nejtěžší úsek cesty: suť, pořádný sešup, cesta stále nad srázy, kousíček pěšinky byl naštěstí vysekaný ve skále. Jištění by tu moc nepomohlo, my jsme si alespoň helmami chránili hlavu před padajícími kameny. Těžký úsek skončil a změnil se na normální cestičku do sedla. Pohled k severu, do prý krásné Logarské doliny, zakrývaly mraky; ani stádo kozorohů nad sedlem pod skálou, jsme neviděli moc zřetelně. O půl šesté jsme byli v chatě pod sedlem (1864 m), zrovna se zase pořádně rozpršelo. Ubytovali jsme tady (á 20 € v desetilůžáku), vařili jsme si a večereli na dešti venku před chatou. Uvnitř bylo od dvou kamen krásně teplíčko, kamna byla obložena botami a oblečením, které se tady sušilo. Celkem náročný den jsme uzavřeli sladkým zákuskem: palačinkami a já ještě moc dobrým slovinským pivem.

Pá, so 10.–11. 8. Brno – Lublaň – Kamniška Bistrica /bus/; Kamniška Bistrica (590 m)–Kocbekov dom (1808 m) – Kamniška koča (1864 m)

Ráno bylo zataženo a fučelo. (Jídlo jsem uvařil venku na větru, ale snídali jsme v chatě.) V sedm hodin jsme opustili útulnou chatu Kamniška koča. Koukali jsem na kopec Brana nad sedlem na západě (Jana na něj vylezla asi před deseti lety) a na východě na Planjavu, v jejímž úbočí jsme včera sestupovali. Na jih by bylo vidět do údolí Kamnišské Bistrice a až do Lublaně, kdyby nebyly mraky. My však mířili k severu, do Logarské doliny. Byla zatím schovaná pod příkrovem mlhy, krásně osvětlená shora sluncem vycházejícím nad hory. Cesta nebyla tak těžká jako včera, vedla však hodně blízko pod skálou a byli jsme oba rádi, že jsme měli helmy. V protisměru jsme se míjeli se spoustou turistů, všichni šli nalahko s malými baťůžky a všichni měli helmy. Oteplilo se a mohl jsem konečně odložit kulich s rukavicemi. Občas bylo jistící lano a už tu byla normální cesta v kosodřevině a v lese, která nás dovedla k chatě Frischaufov dom (1400 m). Pořádně jsme se napili místní velmi chutné vody, na včerejší chatě byla voda oficiálně nepitná a ve skutečnosti sice pitelná, ale velmi chlovaná, chuťové nepřijemná. Ranní kaše tedy nechutnala nic moc.

Nechali jsme si zde batohy a vyrazili dolů do údolí, kam měli dorazit naši kamarádi. Pohodlně jsme lesem sestoupili nejprve k malinké vyvěračce a k horní hraně vodopádu Rinka a pak jsme sešli přímo pod něj. Voda padala volně devadesát metrů do malého jezírka, ke kterému se dalo přímo sestoupit a nechat si na sebe stříkat

vodu. Už jen kousíček jsme sešli dolů do údolí Logarské doliny (1000 m), kam asi po dvou hodinách čekání dorazila čtveřice Pepa, Eva, Zdeňka a Péťa. Dnes nad ránem vyrazili z Moravy. Eva nás přivítala moc mňam buchtami. Pepa se podíval na vodopád mírně z dálky, ostatní se k nám přidali na dnešní přechod přes hřeben; měli jen malé batůžky s jídlem a svršky, doufaje, že se do večera dohrabou přes hřeben do vesnice Jezersko, kam Pepa vyrazil autem. Logarská dolina by měla být jedním z nejhezčích údolí minimálně ve Slovinsku, byla neděle, a tak byla všude spousta návštěvníků.

Vystoupali jsme zpět na chatu Frischaufov dom; děcka si cestou prohlédli nám už známý vodopád Rinka. Před chatou hrála hlasitá hudba, připomínala tyrolskou „dechovku“, ale se slovinskými texty. Oběd a přestávka. Stoupali jsme pohodlně dále údolím do Savinjského sedla (2000 m), kolem cesty kvetly krásné orchideje, bramboříky a pěnišníky (13–14.15 h my s Jančou; 13–15 h ostatní). Dostali jsme se přímo na rakouskou hranici. Čekali jsme v sedle na kamarády a přitom si krásně vychutnávali výhledy na všechny strany, do Slovinska i do Rakouska. Tak krásnou kombinace bílých skalních štítů, zelené kosodřeviny, zakrslých vrb a polštářů trav u nás nemáme.

Krátce jsme traverzovali po rakouské straně, kdesi na skalách nad námi byl nejjižnější bod Rakouska vzdálený pouhých 150 metrů. Vrátili jsme se do Slovinska a prudčeji sutí mezi klečí sestoupili k další chatě, ke Kranjske kočě (1700 m). Cestou bylo pár lan na jištění. Sváča, rádler, kafe a hlavně dostupná dobrá pitná voda. Následoval dnešní nejnáročnější úsek, sestup kosodřevinou do údolí: jistící lana, velmi

Vodopád Slap Rinka

prudké schody a další těžké úseky, ale bez horolezeckých pasáží. Minuli jsme obrovské „dojezdiště“ lavin, krásně bílé, jelikož na něm nic nerostlo. Došli jsme do lesa k dolním stanicím nákladních lanovek na Kranjskou a Češskou koču. Akorát jsme usedli na lavičku, abychom s Janou počkali na ostatní, když jsem zahlídl auto a už se do kopce valil Pepa (18.30). Přijel se na nás podívat, sám jel z Logarské doliny po silnici zkratkou přes Rakousko a dvě sedla, dorazil sem ve stejný okamžik jako my, aniž by věděl, že nás tu opravdu najde.

Eva se Zdeňkou neodmítli Pepovu nabídku na svezení vozem (nebo že by mu to navrhly samy?), my tři zbylí jsme šli pěšky. Po čtyřech kilácích po silničce jsme došli k Planšarskému jezeru, které mělo být s plochou dva hektary největším jezerem Kamnických Alp. Bylo v něm málo vody a vůbec nelákalo ke koupání. Na břehu zrovna tu končil „dechovkový festival“, Ovčárské slavnosti, s výskajícími a tancujícími důchodci. Rychle jsme místo opustili a popošli pár set metrů do rodinného kempu (Šenk), kde už nás u piva čekal zbytek výpravy. Kemp byl zároveň statek, všude byly slepice, kačeny, okolo ovečky, krávy... Večer jsme poseděli ve společenské místnosti a zapěli si za doprovodu mojí ukulele. Jen Péťa dnes chytnul na sluníčku úpal a bolení hlavičky a společenský večer vynechal.

12.8. Kamniška koča (1864 m) – Logarská dolina (1000 m) – Savinjsko sedlo (2000 m) – Jezersko (900 m)

Savinjské sedlo (Zdenka, Eva, Péťa, Janča a Pavouk)

V údolí Suhi dol

Grintovec: dva kilometry vzhůru

Včera jsme s Jančou vymysleli, že jen spolu zdoláme nejvyšší vrchol Kamnických Alp, Grintovec. Vstali jsme skoro za tmy a Pepa nás přiblížil asi patnáct kilometrů dolů údolím říčky Kokra, abychom se vydali k vrcholu nejsnazší cestou od jihozápadu. V sedm jsme vyrazili z parkoviště Suhadolnik (880 m) v údolí Suhi dol. Stoupali jsme lesem, hluboko ve stínu, tedy v příjemném chládku, směr Cojzova koča. Brzy se cesta zvedla, následovaly prudké serpentiny v lese a první železa, kramle, jistící ocelová lana (cestou pod skálou pěkný bivak-jeskyně). Prošli jsme jeden nepříjemně „vzdušný“ úsek cesty a stejně „vzdušné“ krátké suťovisko. Následovaly žebříky vzhůru a pak už zase pěkná cesta lesem. Na rozcestí na zarůstající louce odbočovala pěšina na velmi náročnou cestu na Jezerskou Kočnu. Pokračovali jsme kosodřevinou, suchým korytem potoka. Bílé ošlapané kameny nás vyvedly ze stínu na slunce a na Cojzovu koču (2 h chůze). Chata stála v nevelkém sedle, většina lidí do ní přicházela z druhé strany, z údolí Kamnišské Bistrice. My jsme od rána potkali jen tři turisty.

Cestou nebyla nikde žádná voda, první až tady na chatě. Prý byla dešťová, taky

nám vůbec nechutnala. Pod jasným sluncem jsme pokračovali až podezřele snadnou cestou dále na vrchol Grintovce. Nikde nebylo žádné suťovisko, lana, horolezení. Ve vrcholové pasáži na mě náhle přišla krize: skoro jsem nemohl pokračovat, každou stovku metrů jsem odpočíval, Janča převzala náš společný batoh, který jsem doposud nesl. Hole v rukách, o které jsem se opíral, trochu maskovaly můj nedobrý stav. Naštěstí se mi brzy udělalo lépe. V jedenáct jsme stáli na vrcholu Grintovce, s 2558 metry je nejvyšší horou celých Kamnických a Savinjských Alp (a nejvyšší slovinskou horou mimo Julské Alpy).

Přivítala nás tady, stejně jako před pár lety na Triglavu, kavčata žlutozobá. Koukali jsme na ně jen na pár metrů, stejně jako si oni možná „prohlíželi“ nás. Buď posedávali na kamenech či kroužili nad námi a Janča měla strach, že ji seberou chleba rovnou z ruky. Cestou jsme potkali desítky lidí v obou směrech, ne však obávané stovky. Stále bylo zcela jasno a trochu foukal větříček, od jihu se však kolem začaly „valit“ mraky. Byl odtud kruhový rozhled na okolní zdánlivě nedobytné skalnaté hory, jako byly Kočna, Skuta, Mrzla Gora či Planjava. Výhled byl krásný, ale ne dokonalý; Triglav v Julkách ani Lublaň jsme neviděli. Cestou nahoru jsme minuli „divně rostlou vegetaci“ (nezvyklou pro tento kraj), Janča cítila po čichu nějaké živočichy, později i cinkot zvonků a na sestupu jsme konečně uviděli v dáli ovčí stádečko (kozorozi to nebyli). Pomalu jsme sestupovali stejnou cestou – kolínka pobolívala – v jednu hodinu jsme byli u Cojzovy chaty. Ani cestou na vrchol nebyla voda, takže jsme zase pili dešťovku z chaty. Možná právě pití dešťovky mě tak oslabilo. A nejen proto jsme

Kavče žlutozobé na vrcholu Grintovce

se vrátili raději stejnou, ale snazší cestou, než se pokoušet o náročný sestup z Grintovce na sever k České kuče.

Sestupovali jsme dolů k západu, nejpomaleji jsme šli přes známý, nebezpečný „lesní-skálo-horolezící“ úsek. Za dvě hodiny jsme byli v Suha dolině. Další čtyři kilometry jsme šli po prašné silnici až do úzkého údolí řeky Kokra (580 m). Z Grintovce jsme klesli krásné dva výškové kilometry. Stopovali jsme, po pěti minutách čekání jsme odjeli zpět nahoru do Jezerska. V turistickém „íčku“ jsme konečně získali pravou pitnou vodu. Na benzínce se nám podařilo koupit mapu Karavanek, kam jsme chtěli zítra pokračovat (v turistickém „íčku“, ani v obchodě mapu Karavanek překvapivě neměli). Malebným širokým údolím jsme pěšky došli k Planšarskému jezeru: zdálo se vypadalo na slunci celkem pěkně; bylo jediným jezerem široko daleko. Zblízka, už jako včera, ke koupání nelákalo: vypadalo dost zarostlé, mělké a asi i bahnité. Mytí jsme si raději nechali do kempu, ze kterého byl vidět přímo vrchol Grintovce, kde jsme dnes dopoledne stáli. Večer jsme si zase zazpívali při ukulele, Janča s Evou pěli krásným dvojhlasem. Děcka vyprávěla, jak si dnes udělala malý výlet po hoře Krvavec, kam je všechny čtyři vyvezla lanovka.

Na další tři dny jsme si s Jančou naplánovali přechod pohoří Karavanek ve stylu: kam dojdeme, tam dojdeme. Začneme už tady, v Jezersku. Ostatní děcka uvažovala jen o snazším rekreačním programu, už mimo zdejší hory.

13.8. Suhadolnik (880 m) – Cojzova koča (1793 m) – Grintovec (2558 m) – Cojzova koča – údolí Kokra (580 m)

Po slovinsko-rakouské hranici

Ráno jsme si konečně užili vstávání do deště, jelikož od noci nepřetržitě pršelo. Ocenili jsme výhodu velkého zastřešeného přístřešku – kuchyňky a jídelny v jednom, příjemnější než náš prťavý stan. Evče někdo cizí sebral jogurt, který měla v erární ledničce. Moc se na něj těšila. Fuj: zlí Slovinec či nedobrá Holanďanka. Možná chtěl někdo udělat dobrý skutek, vyměnil její obyčejný bílý jogurt za nějaký velký, např. s kusy ovoce. Akorát, že to Evě zapomněl říci. A nebo ji chtěl zachránit před otravou nějakou slovinskou laktobakterií. Po dvou hodinách snídání a povídání si, kdy postupně všichni kamarádi vstali, přestalo skoro pršet. Za mrhnutí jsme se sbalili a opustili krásně umístěný a celkově milý kemp.

Rozloučili jsme se na pár dní s kamarády. Pepa nás hodil pět kiláků po silnici dolů, do části Spodnje Jezersko a my vyrazili do pohoří Karavanky (11.15 h). Přímo odtud měla vést výstupová cesta pod hlavní hřeben východní části pohoří. Byly tu různé šipky, ale žádnou turistickou jsme neviděli. Za střídavého mrhnutí jsme stoupali vzhůru nejprve po asfaltce, pak po makadamové silnici. Turistickou značku jsme stále nikde neviděli. Po hodině chůze jsme si udělali krátkou odbočku k volně přístupné

tzv. partyzánské nemocnici, dřevěnému domečku v lese, kde se v zimě 1944–45 léčili jugoslávští partyzáni. Celá nemocnice byla vlastně jen velmi malá a vetchá chatka pro 5 až 8 osob, ani komín a kamna neměla (asi jí vytápěli donesenými horkými kameny). Uvnitř na zdi byly ve vitrínce vystaveny tehdejší chirurgické nástroje.

Pokračovali jsme stále po dobré lesní silnici. Akorát se rozpršelo, když jsme procházeli kolem chatky s velkou krytou verandou s lavicí, byl u ní pramen a od chaty i v dešti výhledy na Kamnické Alpy: dokonalé místo na dnešní pozdní oběd. Po jídle jsme došli až na konec zpevněné cesty (ve výšce asi 1450 m), dostali jsme se skoro k rakouské hranici. Někde tady se měla odpojovat nová turistická trasa k severu, ale nikde jsme žádnou pěšinu neviděli. Už několik kilometrů nebyla žádná šipka, rozcestí (poslední šipka byla k partyzánské nemocnici). Turistickou značku jsme dnes ještě žádnou neviděli, ač jsme celou dobu měli jít po „značce“. Jelikož jsme cestu ne našli, vzali jsme to od konce zpevněné cesty, od ruiny nejspíše objektu pohraniční stráže k severozápadu, podél hranice a chvíli i po ní: naštěstí jsme šli furt po něčem, co mohla být cesta: občas více bujná vegetace s vysokými travinami; občas popadané stromy na obcházení, pasoucí se koně, chvíli lepší cesta, přemýšlení kudy dál, obcházení zarostlého vrcholu Plešivec a konečně široké údolí, náš postupný cíl. Před námi vykoukl na chvíli z mraků hlavní hřeben východních Karavanek, hřeben Košuta.

Už po značené cestě jsme sestoupili k chatě Dolga Njiva (1400 m; bylo 16.30 h), tekla tu pramenitá voda. Posvačili jsme v trávě, nikdo tu nebyl. Vzhledem k počasí a částečně i kvůli možné náročnosti hřebenovky nemělo smysl se drápat na hřeben, takže jsme pokračovali k západu „jen“ traverzem v jižním svahu hlavního hřebene. Šli jsme skoro po rovině, po dobré cestičce zpočátku lesem a pak spíše po velkých loukách s pasoucími se kravami. Po dvou hodinách jsme přišli k chatě Šija, byla tu paní chatárka, avšak vodu měla jen balenou na prodej. Před chatou seděla dvojice Čechů, šli z opačného směru, vzájemně jsme se informovali o cestě a zdrojích pitné vody. Byli prvními turisty, které jsme dnes potkali. Pokračovali jsme stezkou na Planinu

Na severních svazích hřebene Košuta

Kofce, cestou bylo konečně několik pramenů vody, z jednoho jsme si nabrali vodu, ač byl také asi určen jen pro krávy.

Po dvou a půl hodinách chůze od Dolga Njiva, o půl osmé večer, jsme došli na Planinu Kofce ke stejnojmenné chatě. Bylo zataženo, všude velké mlžné mraky. Moc jsme se zde nezdrželi a hned jsme šli dolů k jihu, do údolí hledat místa na stan, Úplně náhodou jsme narazili na lesní kostel: velký krytý přístřešek s oltářem a před ním krásně střížená loučka. Jen, co jsme došli a přemýšleli, kde postavíme stan, se dnes poprvé spustil pořádný slejvák; pod střechou se vařilo a jedlo mnohem lépe, než v našem maličkém stanečku. Zítra snad bude pěkně! Během dne jsme potkali jen lesní dělníky, dvojici Čechů a pár návštěvníků u zmíněných chat. Natrhali jsme si trochu malin; borůvky ani ostružiny jsme nepotkali.

14.8. Spodnje Jezersko (760 m) – Pečovnik (1660 m) – Dolga njiva (1400 m) – Planina Kofce (1400 m)

V noci nepršelo, ráno foukalo, aspoň nám vítr vysušil stan od vydýchané vody a od deště. Už o půl sedmé prošli kolem našeho stanu první turisté. Na světle jsme ocenili, jaké krásné a příjemné místo jsme si včera vybrali na nocleh, ač jsme vlastně byli jen na menší mýtině v lese. Vrátili jsme se kousek k chatě Kofce; Jana zde získala asi 15 turistických razítek do deníčku, na chatě také tekla pitná voda. Už brzy ráno k chatě

Pěnišník chlupatý (asi)

přicházela spousta turistů z údolí, museli vstávat tak kolem páté. Konečně jsme viděli nádherný hřeben Košuta, co jsme jen včera za špatného počasí podcházeli. Přemýšleli jsme, že bychom na tento hlavní hřeben vylezli a pokračovali po něm dále k západu, ale možná prý náročnější „ferrata“ z vrcholu Veliki vrh nás odradila a žádná obcházka nebyla možná. Museli jsme pokračovat „spodem“, přes hluboké údolí.

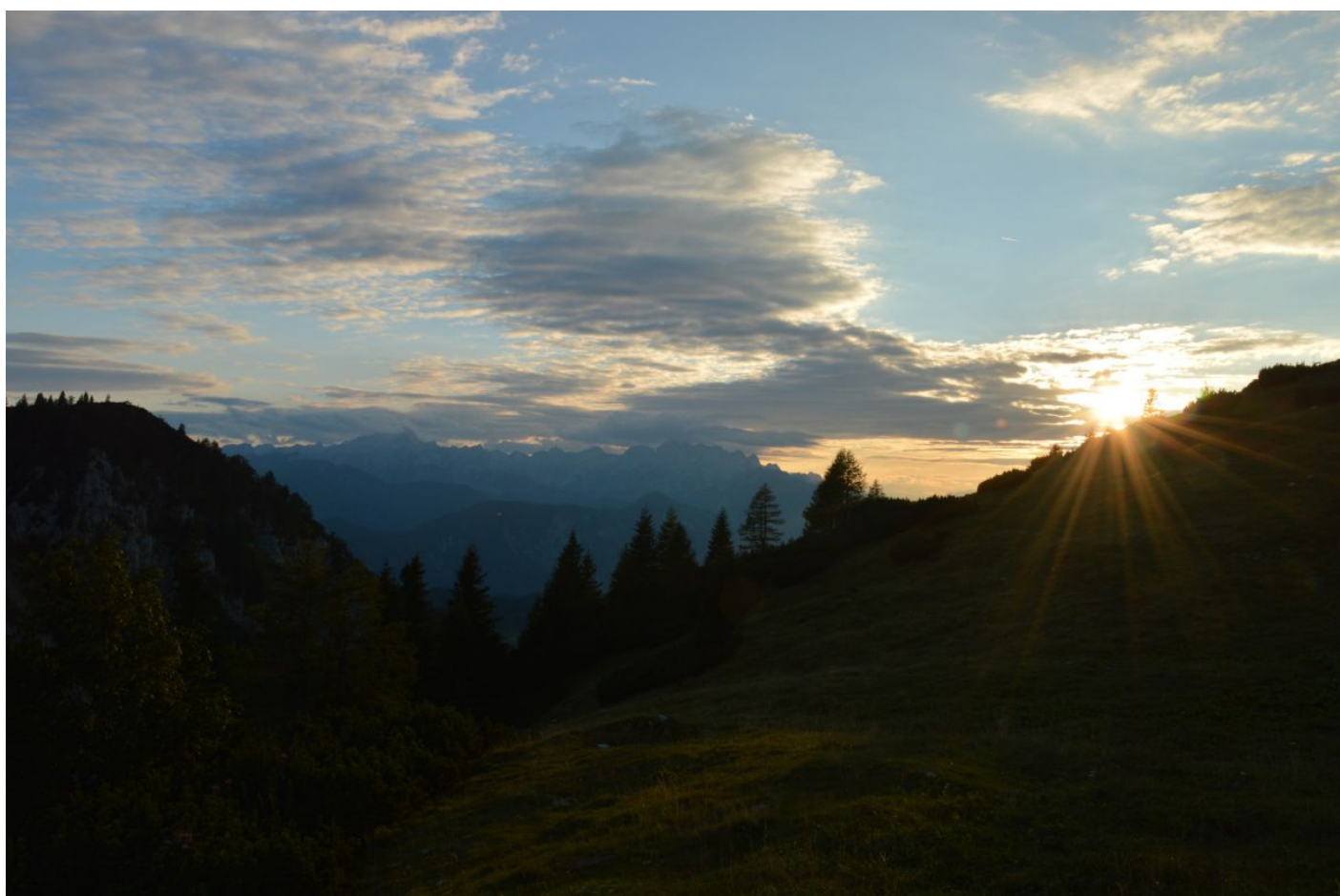
Nejprve nás čekal ranní sestup přes 800 výškových metrů. Scházeli jsme lesem po dobré cestě, proti nám spousty turistů; po tři čtvrtě hodiny jsme byli na prašné silnici, minuli parkoviště a pokračovali dolů. Po deváté jsme byli v údolí, ve vesnici Podljubelj. Obchod s jídlem byl zavřený, vypadal spíše jako zrušený. Místní děda nás poslal pro nákup do bufetu ležícího kilometr k severu. Bufet byl spíše jen nálevna, nic tu neprodávali. Hostinská nám prozradila, že dnes byl ve Slovinsku svátek a běžné obchody tak měly zavřeno.

Potřebovali jsme se přesunout kousek na sever, zase zpátky pod rakouskou hranici. Chvilku jsme stopovali a krátkou jízdou se přesunuli k hraničnímu tunelu do Rakouska, ležícího na jižní straně sedla Ljubelj (cca 1050 m). V „bezcelním“ obchodě jsme si dopřáli sušenky a kafe a o půl jedenácté vyrazili k západu. Pěkná, široká cesta nás vedla kosodřevinou vzhůru po bývalé sjezdovce k chatě na Zelenici (11.20 h). Cestou opět nikde nebyla žádná voda, naštěstí před chatou byl volně přístupný koutek a voda z něj chutnala perfektně. Pořádně jsme se napili a doplnili jsme všechny lahve, možná tady měla být dnes poslední tekoucí voda. Už jsme zase byli „uprostřed hor“, v krásné krasové krajině. Po dopoledním slunečném počasí se zase „honily mraky“.

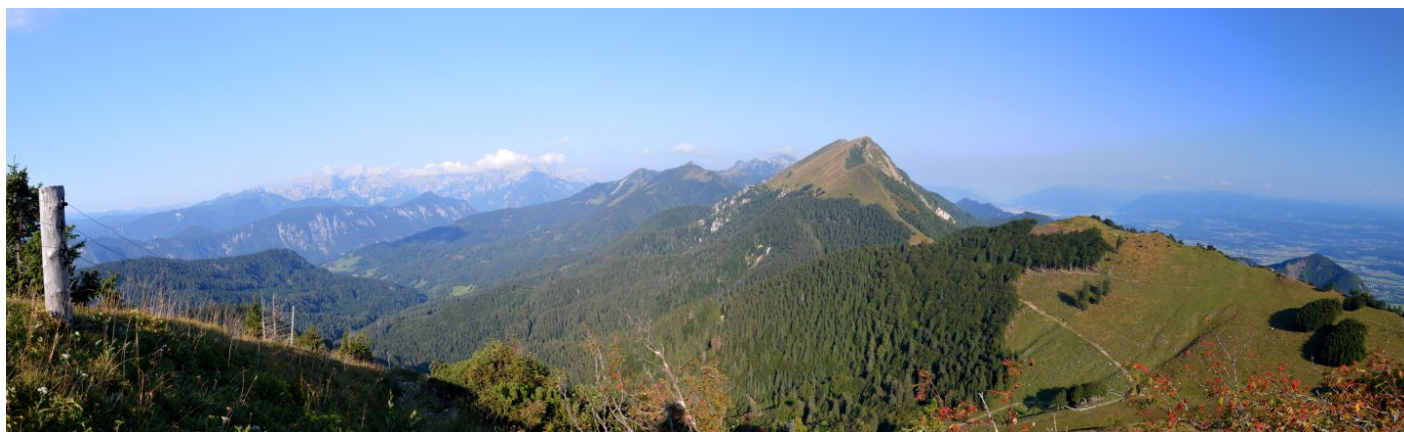
Mířili jsme vzhůru, po značené cestě č. 1 (*Slovenska planinska pot*), směr hora Stol, od chaty udávali vzdálenost 3,5 hodiny. Les, kosodřevina, stále v traverzu, minuli jsme vícero rozcestí a potkali celkem dost turistů. Byl tu výhled na východní část Karavanek, kde jsme byli včera, i na Kamnické Alpy. Kolem všude nás byly parádní vápencové skály, suťové srázy, stromy i kosodřevina. Prošli jsme kratší nepříjemný úsek: prudce dolů v suti a přešli jsme kamenné údolíčko. Mezi dvěma asi pět metrů vysokými balvany bylo místečko tak na dva stany. Stoupali jsme kosodřevinou a průběžně jsme byli odměněni přibývajícími pěknými výhledy; bohužel se zcela zatáhlo. Obědvali jsme pod vrcholovým výstupem, ještě tu rostla kosodřevina, zakrslé vrby a pěnišníky. V protisměru chodilo dost turistů, Rakušané asi chodí na vrchol a vrací se na „svou“ *hütte* na rakouské straně Karavanek. Překonali jsme první větší, ale snadné suťoviště, vyšli lehce do sedla a za dalších 10 minut jsme stáli na Stohu (2237 m), na nejvyšším bodě celých Karavanek. Foukalo, furt bylo zataženo. Grintovec i Triglav byly v mracích, ale nějaké výhledy jsme měli: na jezero Bled, široké údolí Sávy, část Julských Alp, hřeben Karavanek, údolí rakouské Drávy. (11.40–15.00 h). Na vrcholu měli originální turistické razítko na kovové tyčce zabetonované do kamene. Razítko si nešlo vypůjčit a každý, kdo osobně chtěl jeho otisk, musel vyjít na vrchol!

Konečně po hřebenu

Dál nás čekala konečně pravá horská hřebenovka! Prohlédli jsme si chatu, stojící kousíček pod hlavním vrcholem, přímo nad údolím řeky Sávy. Přišlo mi zvláštní, že Karavanky jsou velmi úzké pohoří, na žádné straně nemají nějaký vedlejší hřeben. Svou délkou přes 100 kilometrů vytváří hranici mezi Slovinskem a Rakouskem a ční krásně 1500 metrů nad údolím Sávy. Sestoupili jsme pár set metrů sutí a následoval kus opravdové hřebenovky s výhledy na obě strany a pak traverz po slovinské části. Na rakouské straně byly v této části hor jen prudké srázy. Výrazně ubylo turistů, skoro až na nulu. Mysleli jsme, že se rozprší, jelikož o podání na rakouské straně byl déšť vidět, ale nic z toho nebylo. Čekal nás větší traverz, cesta v kosodřevině a už jsme viděli další sedlo. Ejhle, ještě před ním byl další traverz v suťovisku. Nu co. O půl šesté jsme konečně sešli do sedla na planině Seča, což byla pěkná louka mezi okolními lesy a kosodřevinami. V sedle a okolí vládly krávy, které se tu v počtu asi dvaceti kusů pásly. Měl tu být pramen, ale nebyl, a z „pítka“ – trubky nad korytem – pro krávy také nic neteklo. Dnes jsme poslední vodu potkali dopoledne, ještěže jsme měli zásoby. (Voda na chatě pod Stolem možná byla alespoň jako dešťová.)

Večer na planině Seča, vzadu Julské Alpy

Sedlo Kočna, pohled na západní část Karavanek

Na louce stála zamčená chatička s dřevěnou ohrádkou; ohrádka sloužila jako ochrana před krávy. Stan jsme postavili přímo vedle chaty, na krásné travičce bez lejn; snad nám tady nebude hrozit noční návštěva skotu. Kus opodál byly ruiny domu, asi opět pohraniční vojenská „rota“ z časů Jugoslávie, kolem byly i zbytky čehosi, asi zákopů. Foukalo a postupně bylo i dosti chladno. Večer se udělalo skoro jasno a z lavičky u chaty byl parádní výhled na Triglav, který konečně na chvíli vykoukl z mraků. Celý večer jsme poslouchali cinkání krav. Byla nám zima a raději jsme brzy zalezli do spacáků.

15.8. Planina Kofce (1400 m) – Podlubelji (680 m); pod sedlem Ljubelji (1050 m) – Stol (2237 m) – Planina Seča (1680 m)

V noci sprchlo. Když jsme vstali, bylo chladno, jasno, ranní výhled na Julky byl bohužel „zamlžen“, nebyly moc dobře vidět. Snídali jsme pod dozorem zvědavých kraviček. Pohodlná, asi bývalá vojenská cesta, nás vedla traverzem k západu. Janča sebou málem sekla, když v ohradě pro krávy přelezla stupačku, která se s ní začala kácet. Šli jsme lesem i kosodřevinou a za tři čtvrtě hodiny došli na velkou bezlesou planinu, na které stála moderní salaš, asi by tu byla k získání voda. Následoval opět traverz lesem, ve kterém se pásly krávy, nad sedlo Kočna, kde byly fantastické výhledy: do údolí Sávy, Julské Alpy s Triglavem, do údolí Drávy v Rakousku. Na závěr putování v horách jsme měli nejhezčí výhledy tady v Karavankách! V sedle Kočna jsme se navíc pokochali kolmými výhledy na skalnaté srázy do Rakous: „chudáci“ Rakušané, v této části Karavanek nemohou mít žádné turistické cesty. Opět se tu pásly krávy a byly tu napaječky s vodou.

Rozloučili jsme se definitivně s hřebenem a s vrcholy a mířili jsme dolů k jihu, do města Jesenice. Pěšina brzy přešla na širokou cestu; napojili jsme se na značku, louka (možná voda), makadamová silnice skoro pořád lesem a až do osady Javorniški Rovt (7.20–10.00 h). Byli tu hlavně soukromé chaty, i luxusní domy a turistická chata. Pokračovali jsme po silnici do údolí. Druhé auto, co nás míjelo, nám na zamávání zastavilo – pravda chvíli trvalo, než vůbec nějaké projelo – a vzalo nás do Jesenice na

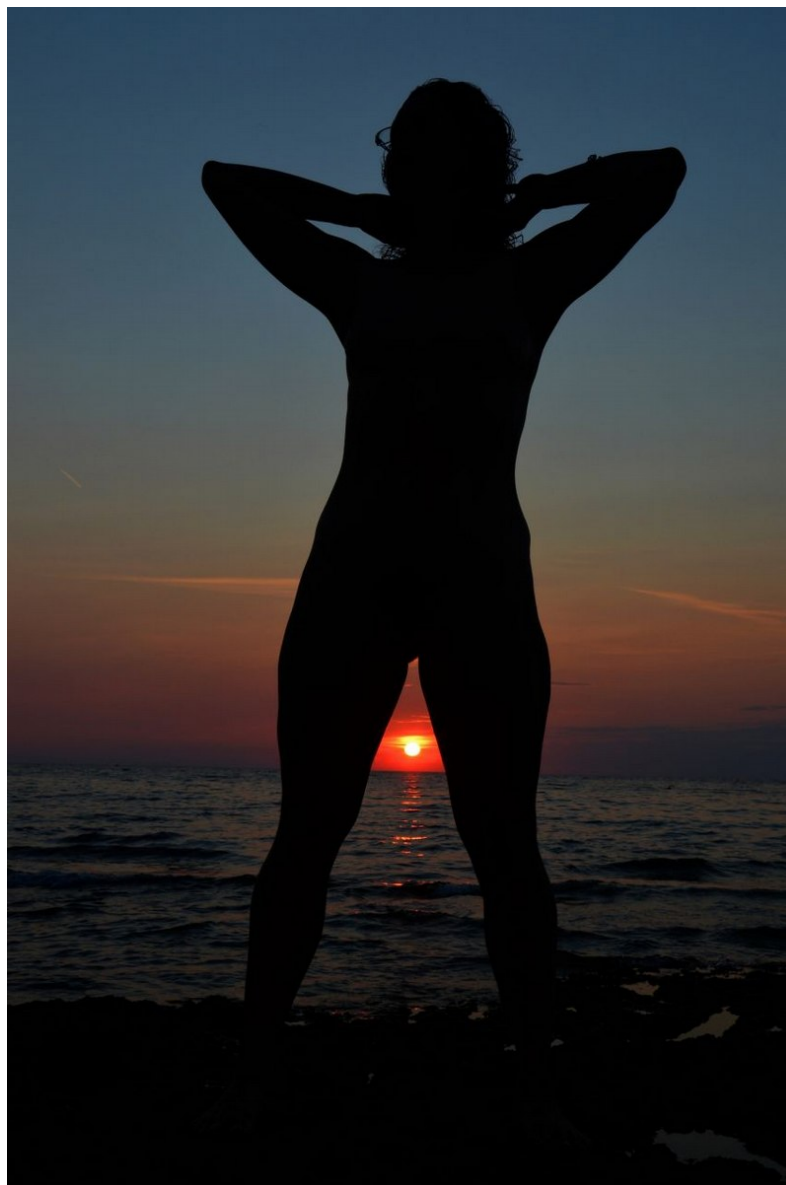
nádraží, ušetřili jsme si sedm kilometrů pochodu po silnici. Opět nám zafungovala balkánská pohostinnost a univerzální pravidlo balkánského stopu: zastaví nejpozději druhé auto. Úspěšně jsme ukončili horské putování po Kamnických Alpách a Karavankách a těšili se na rekreaci u moře.

Nuda u moře

Z Jesenice jezdil každou hodinu autobus do Lublaně, my jsme si stačili doběhnout do pekárny pro *burek* a už jsme jeli. Po poledni jsme byli v hlavním městě Slovinska. Telefonem jsme se trochu naháněli s kamarády, kteří popojížděli po Istrii a nebylo jasné, kam dojedou a kam se máme posunout my. V Lublani jsme si dali v jedné restauraci slovinskou sladkou lahůdku *skutini štrukli*, sýrové štrudlíky z nudlového těsta polité ovocným přelivem, a odjeli na jih, směr slovinská Istrie. Cestou nahoru-dolů jsme dojeli k moři. Vystoupili jsme v podstatě na pláži ve slovinském Portoroži, hned jsme se na městské pláži vykoupali. V šest pro nás přijel Pepa a odvezl nás do chorvatského Poreče, do mega kempu Ulika. Kdybychom bývali věděli, kde kamarádi jsou, mohli jsme tam za nimi dojet autobusem, ze kterého jsme vystoupili a který tam jako skoro jediný jednou denně pokračoval.

V kempu nás nejprve překvapilo, že tam chodili lidé bez oblečení: aha, děcka si vybrali nudistický kemp. Alespoň si ušetříme plavky. Shledání s nahatými kamarády, vyprávění, kde oni cestovali (Bohinské jezero, ochutnávka Julských Alp a kempování na Istrii). Stihli jsme krásné večerní koupání a výhled na slunce, zapadající do moře. Večeřeli jsme ve zdejší restauraci a večer si chvíli zazpívali a rozloučili se s Evou, která se zítra vrací na Moravu.

16.8. Planina Seča (1680 m) – Sedlo Kočna (1469 m) – Javorniški Rovt (850 m) /pěšky/ – Jesenice – Lublaň – Portorož – Poreč

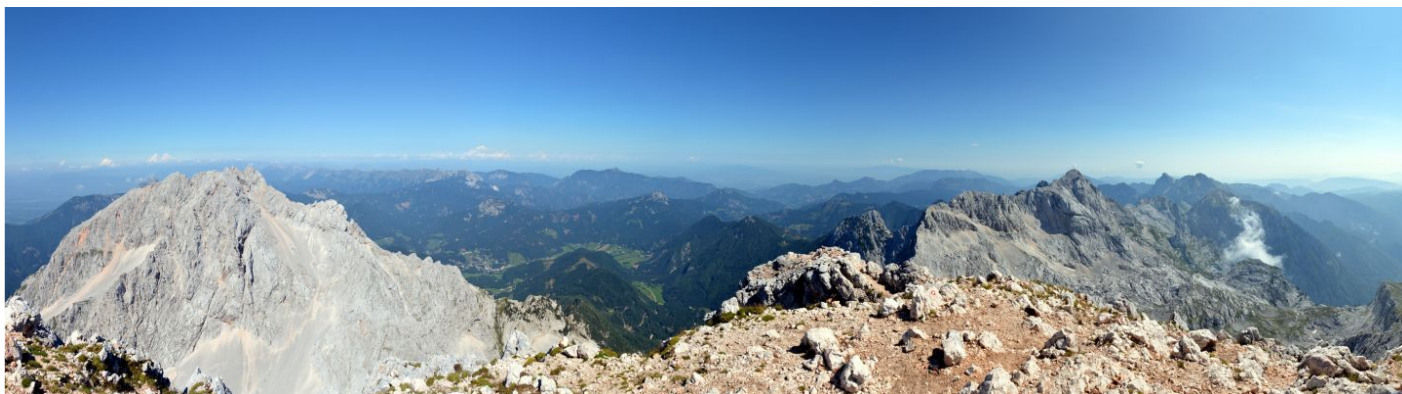
Celý den jsme se koupali a nic nedělali, přes poledne jsme si sami s Jančou udělali pěší výlet (v oblečení) do šest kiláků vzdáleného městečka Poreč. Má menší historické jádro, až do 18. století patřil pod Benátsko, proto tu – jako v jiných městech na Istrii – vypadá jako v Itálii. Cestou byly skoro všude zdarma přístupné pláže se zázemím. Společnou večeři jsme si pro dnešek dali v městečku deset kiláků od kempu, trvala trochu moc dlouho tak, že už nikdo nechtěl večer sedět, zpívat a pít na pláži.

Další den jsme pokračovali v koupání v moři (ranní plavání v moři před snídaní bylo skvělé), prokládané nicneděláním. Odpoledne jsme s Pepou a Zdeničkou vyrazili na vycházku do sousedního letoviska Červar-porat: všude jen samé moderní domy; aby ne, když letovisko vzniklo až v 70. letech minulého století. Pepa chtěl ještě navštívit místní římské vykopávky, ale ve vedru se nám nechtěli. S Jančou jsme se snažili co nejvíce se schovávat před sluncem, i tak jsme byli večer oba mírně spálení: hlavně tam, kde se nikdy nevystavujeme slunci. Na moři byly stále jen mírné vlnky. Ocenil jsem, že tu nebyli žádní mořští ježci, na které si zde pamatuji, že přímo v Poreči bývali a se kterými jsme kdysi měli velké problémy.

Poslední den mě a Janču Pepa po ranním plavání odvezl zpátky do Slovinska, do Koperu. Krátce jsme si prošli střed historického a krásného města a vykoupali se na dobré městské pláži přímo v centru. Autobusem jsme přešli do Lublaně, kde jsme měli dvě hodiny čas na procházku po městě a na nasávání příjemné městské atmosféry. Těsně před odjezdem jsme přímo u nádraží objevili super veganské bistro: tamní sladkosti byly famózní, více jsme toho nestihli. Přesunuli jsme se autobusem do Grazu a odtud konečně pokračovali dokonce přímým večerním vlakem až do Brna. (Kdybychom jeli zpátky celou cestu vlakem, tak hrozilo, že by nám ujel ve Vídni přípoj). V jedenáct večer jsme byli doma.

Pá, so, ne 17. – 19. 8. Kemp Ulika; Kemp Ulika – Koper – Lublaň – Brno

V Kamnicko-Savinjských Alpách i v Karavankách bylo moc pěkně. Obě pohoří jsou vápencové, ostré samostatné štíty jsou v Kamnických Alpách, v Karavankách jsou hřebeny spíše souvislé. Malebné planiny porostlé travou a kosodřevinou jsou v obou pohořích. V Kamnických Alpách by se ještě dali podnikat další túry, od jedno-

Z vrcholu Grintovce k severu

duchých až po velmi náročné. V Karavankách nám na západě, směrem k italské hranici, zbývá k projití ještě 30 kilometrů hřebenu, někdy se sem vrátíme. Bylo by dobré se projít i po hřebeni Košuta, když už ho známe dobře „odspodu“. Počasí nám přes několik dešťů a občas zataženou oblohu docela vyšlo.

Kromě počasí a náročností některých pasáží byl největší výzvou nedostatek vody, co také jiného „na vápenici“ čekat. Bylo dobré předem vědět, kde voda je a kde není, popř. na které chatě je voda dobrá a kde spíše nedobrá. Náročnost byla asi srovnatelná s Julskými Alpami, i terén a vápenec byly podobné. Jen letos nebyla skoro žádná jezera. Vybavení na ferraty jsme neměli (i místní chodili ještě těžší úseky bez vybavení), byli jsme rádi, že jsme měli helmy na hlavě. Jenom jsme si je už nevzali na druhou část, do Karavenek, což možná nebylo zcela rozumné.

Chodili jsme jen po turistickém značení, které v Kamnických Alpách bylo celkem husté, ač ne vždy bylo jasné, kam přesně jít. Některé značené odbočky a rozcestníky jsme nenašli a minuli. Čím podrobnější turistická mapa (1: 25 000) s sebou, tím lépe. My měli „padesátku“. Bohužel slovinské mapy nejsou tak dobré jako naše nebo rakouské.

I s jídlem na šest dní a helmami jsme se na začátku vešli každý do deseti kilo váhy batohů. K tomu jsme někdy nesli pitnou vodu. Na domluvu nám všude stačila univerzální „slovanština“ se znalostí několika slov ze slovinštiny (vremenska napoved, padaviny), angličtina nebyla třeba.

